

конкретним механізмом забезпечення права сторін на примирення та сприятиме формуванню позитивного іміджу країни серед світової спільноти.

*Список використаних джерел:*

1. Бардаченко Л. Перспективи медіації у пострадянському просторі // Правовий тиждень. – №11(189). – 2010. – 16 березня // [www.legalweekly.com.ua](http://www.legalweekly.com.ua).

## **ЕКОЛОГІЗАЦІЯ ЯК МЕТОД ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ**

**Льків Н.В.,**

професор кафедри господарсько-правових дисциплін Львівського державного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

Сучасний етап розвитку суспільства зумовив нове розуміння ролі права при вирішенні екологічних проблем. Роль права як регулятора екологічно правильної поведінки реалізується через вплив правових норм на конкретні суспільні відносини. Для того, щоб забезпечити екологічно правильну поведінку суб'єктів, право повинно мати екологічну сутність. У своєму змісті, у властивих йому формах, воно повинно виражати сукупність екологічних вимог, тобто тих, які випливають з законів природи, та мати на меті забезпечення сталого розвитку суспільства.

Сучасним важливим засобом забезпечення сталого розвитку є екологізація правового регулювання. Перше значиме застосування поняття «екологізація» було здійснено у монографічній роботі «Методологические аспекты исследования биосферы» (1975 р.), у якій виділено окремий параграф під назвою «Екологізація стилю мислення» [2, с.434]. Однак зміст поняття «екологізація» у цій роботі не розкривався, а лише використовувався як показник нового стилю мислення.

Підтримуючи поширене у науковій літературі визначення екологізації як сукупності засобів і методів, які допомагають раціонально використовувати, охороняти і відтворювати природні ресурси у повній відповідності з основними принципами функціонування біосфери, екологізацію слід розглядати як спосіб впливу на суспільні відносини, що полягає у зведенні до мінімуму негативного впливу людської діяльності на процеси кругообігу речовини і енергії в природі. При цьому екологізацію не слід звужувати до тих чи інших природоохоронних заходів, оскільки зміст і призначення екологізації полягають насамперед у превентивному захисті довкілля як безпосередньо в рамках виробничої діяльності, тобто всередині економічної системи, так і за її межами.

Як відомо, сталий розвиток передбачає гармонійне поєднання економічного, екологічного та людського розвитку таким чином, щоб від покоління до покоління не погіршувалися якість і безпека життя людей, стан довкілля й відбувався соціальний прогрес. Відповідно, особливості правового регулювання відносин у галузі взаємодії навколишнього природного середовища і суспільства перехідного періоду до сталого розвитку обумовлені взаємодією багатьох чинників об'єктивного і суб'єктивного характеру, що впливають на цей процес. Таким чином, у даний час правове регулювання цих відносин має враховувати екологічні, соціальні та економічні аспекти взаємодії суспільства і навколишнього природного середовища.

Соціальні аспекти охорони навколишнього середовища набувають особливої значущості у зв'язку з формуванням нової екологічної доктрини держави. Маючи яскраво виражені гуманістичні пріоритети, центральною ланкою екологічної доктрини стає людина, її життя і здоров'я.

Економічні аспекти охорони навколишнього середовища пов'язані з переходом до ринкових відносин в економіці, що має важливе значення для функціонування суспільного виробництва та охорони навколишнього середовища, її організаційно-правового забезпечення.

Тож ефективна екологічна політика має і повинна здійснюватися, передусім, у контексті соціально-економічних перетворень, спрямованих на забезпечення сталого розвитку. При цьому природоохоронні заходи не замінюють, а органічно доповнюють екологічно сприятливий режим господарювання.

Аналізуючи ефективність економіко-правового механізму охорони довкілля В.Костицький наголошує, що його розроблення і запровадження — це поетапний, поступовий, довготривалий процес, який проходить одночасно і паралельно з процесом становлення й розвитку економічної, політичної та правової систем в Україні і пов'язаний з прийняттям Екологічного кодексу та реформою державного апарату.[1, с.147] Отже, важливим завданням екологізації правового регулювання є забезпечення поетапності вирішення екологічних та пов'язаних з ними соціально-економічних проблем, яка повинна носити послідовний характер. Правове регулювання екологічних відносин слід направляти не тільки на вирішення перспективних завдань з охорони навколишнього середовища, що стосуються переходу України до сталого розвитку, але й поточних, пріоритетних екологічних проблем. Суттєвою вадю сучасного стану правового регулювання відносин у сфері взаємодії навколишнього природного середовища і суспільства є його переважна орієнтація на усунення, а не на попередження негативних явищ.

Таким чином, екологізація як метод правового регулювання є сукупністю засобів, обумовлених взаємодією екологічних, соціальних та економічних чинників об'єктивного і суб'єктивного характеру, спрямованих на забезпечення попередження погіршення, стабілізації і докорінне поліпшення екологічної ситуації шляхом екологізації суспільного виробництва, здійснення інституційних і структурних перетворень, що дозволяють ввести виробничу діяльність у межі місткості екосистем на основі впровадження енерго-і ресурсозберігаючих технологій, цілеспрямованих змін структури виробництва, структури особистого й суспільного споживання. Концептуальною основою екологізації правового регулювання в Україні повинна стати Концепція сталого розвитку.

*Список використаних джерел:*

1. Костицький В. Екологічна функція держави та економіко-правовий механізм охорони довкілля // Право України. — 2004. — № 1. — С.145-149.
2. Методологические аспекты исследования биосферы: сб. ст. / под ред. И.Новак, Г.Хильми, А.Шаталова. — М.: Наука, 1975. — 538с.

## **ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУД В КОНТЕКСТІ НОВОГО КПК УКРАЇНИ**

**Загурський О.Б.,**

доцент кафедри кримінального права Юридичного інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, кандидат юридичних наук, доцент

В Пояснювальній записці до Проекту КПК України від 13.01.2012 р. зазначено, що "законопроект покликаний удосконалити правове регулювання у сфері кримінального судочинства, привнести у нього європейські цінності та принципи, перетворити неухильне дотримання прав людини у ключову ідею всього кримінального процесу, а також забезпечити реальну, а не задекларовану рівність процесуальних можливостей сторін кримінального провадження та утвердити змагальність процесу" [1].

19 листопада 2012 р. набирає чинності новий КПК України, прийнятий Верховною Радою України 13 квітня 2012 р. Безумовно, новий КПК України містить багато цінних та прогресивних положень, адже існуюча невизначеність